

Linda Lasson

Kramfors konsthall

Utställningen pågår till 2 maj

Vem är i störst behov av skydd?

Äntligen, efter lång tid med största möjliga självbespeglning i nutida konsten, dyker det upp en konstnär med politisk udd, en naturnära aktivist, som ställer de stora, viktiga frågorna till oss: är det vi eller först och främst naturen själv, som behöver skydd från alla vinstgiriga storbolag, som lämnar död och förintelse efter sig med olje- och giftutsläpp i haven och okontrollerbara kärnkraftshaverier!

Tjernoby 1986, Exxon Valdez 1989, Tsunamin 2004, Pajala 2015 osv är platser och årtal Linda Lasson med svart sytråd omsorgsfullt broderat på vit mark- och armeringsduk. Dukarna omgärdar en blåmålad bondrokostol som står tryggt förankrad på en mjuk och grön matta av björnmossa. Där, i installationens mitt, vore det fint att kunna sätta en av de giriga maktmissbrukarna för ett tag, att begrunda världen utanför, kanske komma till insikt om hur kort och skört livet ändå är och hur vi skulle kunna stopp rovdriften.

Linda Lasson bor numera i Härnösand men levde i många år i den jämtländska fjällvärlden med sambo från den sydsamiska kulturen. Hon säger sig starkt ha påverkats och inspirerats av den.

Osökt dyker den samiske konstnären och aktivisten Anders Sunna upp i ens tankar och, kanske ännu tydligare, Britta Markatta Labba, även hon en konstaktivist som i broderiform kämpar för det samiska och naturnära.

Flera av Linda Lassons verk handlar om samer, vargar, renskillning, skog, fjäll men också om minnen om skogar hon levt i som nu blivit kalhyggen. Flera dikter ur Tomas Tranströmers samling "Minnena ser mig" har hon i grå sytråd broderat ner, ord för ord, på blankvit damast. Även torrnålsgravyrer med sirliga hästar och insekter har fått svarta broderier, som förstärker och gör bilden intressant flerdimensionell!

Linda Lasson tycks vara en nyfiken och öppen konstnär som gillar att experimentera och hitta nya material att uttrycka sig med. På senare tid har hon även testat att använda tomma getingbon, hästtagel, tandtråd, renskinn, bark och att färga sina blyertsteckningar med te. En ryggrad av en häst är broderad i riktigt svart tagel. Manen vajar vackert i konsthallens ljusflimmer från fönstren.

Linda Lasson är en skicklig tecknare av natur, människor och djur. På senare år har hon börjat färglägga sina blyertsteckningar i en kall färgskala med lila, blått, grönt och gult. Tillsammans med den grå blyertsen och de svarta broderierna blir det en intressant brytning, som ger en nästan skulptural känsla.

På gång i vår för Linda Lasson är en stor samlingsutställning i New York "Art up Close", där Linda Lasson tillsammans med 120 deltagare från olika länder finns med. Hennes bidrag kan man titta på i den glassiga katalog som finns i konsthallen. Dessutom jobbar hon, tillsammans med hemslöjdskonsulenterna i Västernorrland, inför en utställning i Örnsköldsvik där de välkända Ångermanlandsbrudarna ska presenteras i en helt ny svartvit skepnad.

Girjas sameby i Gällivare kommun vann för ett tag sedan mot svenska staten i en tvist som gav dem tillbaka deras fisk- och jakträttigheter. Messaure nickelgruva i Storumans kommun kommer i sanering att kosta 70 miljoner. I Linda Lassons båda verk "Girjas" och "Messaure" smyger vargarna hotfullt runt samebyarna och renarna, som alltid måste vara på sin vakt, aldrig någonsin får de vila. Så är det i verkligheten också. Staten ger sig inte så lätt. De har nu bestämt sig för att överklaga domen. Vem som är mest i behov av skydd är väl uppenbart – naturen såklart!

Text: Karin Lundqvist

Foto: Jonas Lundqvist

2016-04-18